

EILANDLICHT

Eilandlicht is het laatste deel in de serie *Bakens van hoop*. De eerdere delen zijn:

De lichtwachter

Water en vuur

Baken van hoop

Vorbij de horizon

Thuishaven

Andere boeken van Jody Hedlund:

Serie *De kindertrein*:

Waar het geluk wacht

Een stap in het licht

Wat blijft is liefde

Serie *De postorderbruiden*:

Het bruidsschip

De juiste keuze (verschijning juni 2021)

De predikersbruid

De zendelingsvrouw

Zoeken naar Daisy

Een echte heer

Opstandig hart

Beteugeld door liefde

Luthers bruid

Een lied in de storm

Jody Hedlund

Eilandlicht

Novelle

Vertaald door Marianne Grandia

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Marianne Grandia
Ontwerp omslag: Mark Hesseling
Lay-out binnenwerk: X-Cago

ISBN 9789029731270
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Out of the Storm*, bij Bethany House.
Published with arrangement with Bethany House, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, MI USA.
Copyright © 2014 by Jody Hedlund

© 2021, KokBoekencentrum Uitgevers, een onderdeel van VBK Media.

Alle rechten voorbehouden.

*Presque Isle, Michigan**Oktober 1854*

‘Iedereen is dood.’

Isabelle Thornton huiverde bij haar vaders woorden.

Vlak bij haar voeten dreef een zeeman met zijn gezicht naar beneden in het koude water van het Huronmeer. De altijd rollende golven hadden de man naar de rotsachtige kust gespoeld.

Voorzichtig draaide haar vader het lichaam om, waardoor de doorschijnende huid van het gezicht en de blauwe lippen van de man te zien waren. Zijn nietsziende ogen waren opgeslagen naar de donkergrijze wolken, het staartje van de storm die voorbijgeraasd was.

Isabelle slikte om de opkomende misselijkheid te onderdrukken.

Overall om hen heen lagen stukken wrakhout op het strand, afkomstig van het stoomschip dat door de storm was vergaan. Haar vader had haar geboden binnen te blijven, maar ze had willen helpen, hopen en biddend dat er overlevenden waren voor wie ze kon zorgen.

‘Ga naar binnen, Isabelle,’ berispte haar vader haar op zachte toon. ‘Je kunt hier niets doen.’

De naden van zijn oude zeemansjas spanden toen hij de opgezwollen matroos uit het schuimende water sleepte en op het roestkleurige zeegras legde. Met hangende schouders keek hij naar de man en zijn ogen die net onder de rand van zijn pet te zien waren, drukten triestheid en frustratie uit. ‘Ik wil niet dat je dit ziet,’ zei hij met zijn Britse accent, dat altijd hoorbaarder was als hij verdrietig was. ‘Bovendien vat je kou.’

Ze drukte haar in wanten gestoken handen tegen haar dikke wollen jas. Het was nog te vroeg in het jaar voor de winterstorm die vannacht had gewoed, maar ze woonde lang genoeg bij de Grote Meren om te weten dat ze een eigenzinnig karakter hadden, onberekenbaar en niet te temmen.

‘U had niets kunnen doen om dit schip te redden, pap,’ zei ze, terwijl ze de rillingen in haar tengere lichaam probeerde te onderdrukken.

Hij richtte zich in zijn volle, imponerende lengte op en keek naar de nu onverlichte lantaarnkamer van de vuurtoren achter hen. De witgekalkte, kegelvormige toren was niet groot, maar vanaf zijn hoge plek op de hoek van de landengte stak hij ver genoeg de hoogte in om goed zichtbaar te zijn voor de schepen op het meer.

De wind was die nacht zo krachtig geweest dat hij de vuurtoren omver had kunnen blazen en in het woelige water laten storten, maar ondanks dat had haar vader zich de hele nacht onvermoeibaar ingezet om de lantaarn brandend te houden. En toch was het stoomschip vergaan. Het heldere licht was niet genoeg geweest om het schip te redden van het geselen van de storm.

Haar vader slaakte een zucht en boog zich over een ander levenloos lichaam dat was aangespoeld.

Isabelle fronste haar wenkbrauwen bij het zien van de bulderende golven en wilde dat ze ze kon bestraffen vanwege hun harteloosheid tegenover haar vader en de schepen die hij zo toegewijd probeerde te beschermen. De bijtende wind trok aan haar kleren en haar wollen muts en rukte aan het lint dat ze gehaast om haar bruine krullen had gebonden.

Ineens verrees er uit de golven een plat stuk hout, waaraan twee mannen zich hadden vastgeklampt. Even later dook het weer naar beneden. Een nieuwe golf probeerde de mannen weg te spoelen van het hout dat als vlot moest dienen.

‘Pap!’ Ze wees naar het vlot. ‘Kijk!’

Hoewel de mannen haar niet konden horen door het gebulder, hief een hen zijn hoofd en keek naar het strand.

Bij het zien van de overlevenden, liet haar vader het lichaam dat hij al bezig was naar een plek achter de rotsen te verslepen los. Zijn smalle gezicht met donkere bakkebaarden lichtte hoopvol op.

Hij liep de golven in, die tot boven zijn kniehoge laarzen reikten. Al snel stond hij tot aan zijn middel in het kolkende water. Als iemand de strijd met de golven kon winnen, zou het haar potige vader zijn. Toch hield ze haar adem in toen ze hem dieper het water in zag gaan.

Steeds wanneer hij het vlot, dat dichterbij kwam, probeerde vast te grijpen, verdween het weer buiten zijn bereik. Een schuimkop sloeg over hem heen, maar hij negeerde het en bewoog zich steeds verder in de richting van de drenkelingen. Haar vader was te sterk, te vastbesloten en te moedig om zich door het water te laten overmeesteren.

Ze was dan ook niet verbaasd toen hij enkele ogenblikken later het vlot te pakken had en het naar de kant begon te slepen. Het zag eruit alsof het de eenvoudigste klus ter wereld was om een volgezogen houtvlot met twee mannen uit het meer te trekken, maar haar vader hijgde toch echt behoorlijk toen hij eindelijk strompelend uit het water kwam en de verzameling planken met de twee mannen over de rotsblokken heen op het droge trok. Het vlot was zo groot als een tweepersoonsbed; waarschijnlijk was het een gedeelte van het dek van het gezonken schip. De jonge man die eerder zijn hoofd had opgeheven, hield zich met een hand aan het hout vast terwijl hij zijn andere arm om de oudere man naast hem had geslagen.

Isabelle liet zich op haar knieën vallen. Aan hun geblakerde kleren te zien, hadden ze met een brand te maken gehad en vermoedelijk hadden ze brandwonden opgelopen. Bovendien zouden ze door de uren die ze in het ijskoude water hadden doorgebracht inmiddels ongetwijfeld bijna doodvriezen.

Haar vader boog zich met een langzame beweging over het tweetal heen, het was duidelijk te zien dat hij verstijfd was van de kou. ‘Jullie zijn nu veilig, mannen.’

De jongste verroerde zich, maar maakte nog geen aanstalten om het vlot of de oudere man los te laten. Zijn gezicht was spierwit en zijn lippen en oren waren net zo blauw als die van de eerste dode zeeman die was aangespoeld. Hij was volledig doorweekt en zijn blonde haar stond recht overeind. Maar ook al was hij half verdrinken, zijn krachtige kaken en gespierde lichaam vertelden haar dat hij in normale omstandigheden zeer aantrekkelijk zou zijn.

Haar vader trok een natte handschoen uit en plaatste zijn vingers tegen de hals van de oudere man. Diens borstkas ging niet op en neer en het lichaam leek volledig verstijfd.

Hoofdschuddend trok haar vader zijn hand terug en hij kwam overeind. ‘Hij leeft niet meer.’

Isabelle slikte de teleurstelling weg en wees naar de jongste man. ‘Laten we deze naar huis brengen voordat we hem ook verliezen.’

Haar vader knikte.

Ze pakte de man bij de mouw van zijn wollen jas en trok eraan, maar hij verstevigde slechts zijn greep op zijn maat. ‘Hou vol, Charlie,’ mompelde hij. ‘Ik laat je niet gaan.’

‘Hij ijlt.’

Haar vader probeerde de arm van de man los te wrikken van zijn maat, maar de man weigerde. ‘Nee, Charlie!’ riep hij uit. ‘Ik heb beloofd dat ik je zou redden!’

Een sterke windvlaag vanaf het meer voerde een ijzige regen met zich mee. Haar vader rilde. Ze moest zowel de drenkeling als hem zo snel mogelijk binnen zien te krijgen.

Ze boog zich over de jonge man heen, trok een van haar wanten uit en legde haar warme hand tegen zijn koude wang. 'Het komt helemaal goed met Charlie,' zei ze, biddend dat de oudere man nu in de hemel was, veilig en warm.

De jonge man bewoog zich opnieuw en rilde nu onbeheerst.

'Met u komt het ook wel goed,' zei ze, 'maar dan moet u hem nu loslaten, zodat we u naar ons huis kunnen brengen.'

Zijn ogen schoten open en hij ademde diep in. Daarna draaide hij zijn gezicht naar haar toe en keek haar met opvallend blauwe ogen aan.

Ze glimlachte naar hem. 'Het is goed. U bent aan land.'

'Weet u het zeker?' vroeg hij klappertandend.

Ze knikte. 'U bent veilig, maar we moeten u naar binnen zien te krijgen. Daar is het warm.'

Hij keek haar aandachtig aan en glimlachte loom. 'Weet u zeker dat ik niet het bewustzijn ben verloren en nu dingen zie die niet echt zijn?'

'Nee. U leeft nog.' Alleen wist ze niet zeker hoelang nog als ze niet snel actie ondernam.

'U bent de mooiste vrouw die ik ooit heb gezien,' zei hij. 'Ik moet wel dromen.' Zijn blik gleed over haar gezicht met een intimiteit die haar ineens deed krimpen. Snel wierp ze een blik op haar vader, maar die was druk bezig de man van zijn maat los te krijgen en merkte het niet op.

'Laat Charlie nu maar los,' zei ze, 'het is goed.' Ze hoopte dat haar stem kalm en geruststellend klonk.

Zijn grijns werd breder en een mondhoek krulde omhoog. 'Wilt u met me trouwen?'

Hij ijlde echt.

Ze boog haar hoofd om haar verlegenheid te verbergen, ook al wist ze dat ze er geen reden was om verlegen te zijn. 'Ik trouw alleen met u,' antwoordde ze, 'als u me belooft Charlie los te laten.' Ze wist dat ze nu net zulke onzin uitkraamde als de man, maar ze moest hem hoe dan ook nu mee naar huis zien te krijgen, anders zou hij het niet overleven.

Hij knipperde met zijn ogen en zijn glimlach kreeg weer iets ernstigs. 'U bent een keiharde onderhandelaar.' Zijn stem werd zwakker. 'Maar ik ga ermee akkoord...'

Eindelijk liet hij Charlie los. Zijn ogen gleden dicht en zijn hoofd viel opzij toen hij buiten bewustzijn raakte.

***

Haar vader droeg de jonge man over het rotsachtige strand en langs de aan weer en wind blootgestelde vuurtoren naar de kleine dienstwoning van de vuurtorenwachter.

Het huis had twee slaapkamers, maar omdat die van Isabelle niet groter was dan een keukenkast, legden ze de man in haar vaders slaapkamer.

'Laat mij zijn wonden verzorgen, pap,' drong ze aan toen haar vader haar de kamer uit wilde sturen. 'U moet zich nodig van uw natte kleren ontdoen en weer warm zien te worden.'

Hij legde een berenvel over de man en negeerde het water dat uit zijn eigen jas droop. In zijn voorhoofd waren diepe rimpels te zien. 'Het staat me niet aan dat je alleen bent met een volslagen vreemdeling.'

'Ik red me wel.' Ze pakte haar vaders jas bij de schouders vast. 'Als u ziek wordt, kunt u niet meer voor mij zorgen.'

Door die redenering liet haar vader zich uit zijn jas helpen en protesteerde hij ook niet toen ze hem droge kleren in zijn armen duwde.

‘Bovendien, de man is zwak en buiten bewustzijn. Hij heeft brandwonden, kneuzingen en is halfbevoren.’ Ze loodste haar vader naar de deur. ‘Ik zal zijn wonden verzorgen terwijl u zich omkleedt.’

Haar vader bleef in de hal staan en keek haar fronsend aan. ‘Goed, maar niet langer dan nodig is. Ik neem het zo dadelijk weer van je over.’

Ze knikte. Haar vader was zo plichtsgetrouw dat ze wist dat hij straks eerst naar het strand zou terugkeren om te kijken of er nog meer overlevenden waren. Ook moest hij de aangespoelde lichamen begraven voordat de wolven en beren die als een lekkere maaltijd zouden beschouwen.

Of haar vader het nu leuk vond of niet, het was haar taak om voor hun gast te zorgen. En dat wisten ze allebei. Toch kon ze zijn bezorgdheid wel begrijpen. Als ze ergens zeker van was in haar leven vol onzekerheden, dan was het wel van haar vaders liefde. Ze zou nooit hoeven twifelen aan zijn diepe liefde voor haar. Ze wist dat hij alles voor haar zou doen.

Ze wist ook waarom hij haar zo voorzichtig behandelde, waarom hij alles deed wat in zijn macht lag om haar te beschermen. Hij wilde alleen maar het leven voor haar zo aangenaam mogelijk maken zolang zij nog de kans had om ervan te genieten.

Snel warmde ze wat water op en pakte uit de medicijnkast spullen uit de kleine voorraad die haar vader nog overhad uit de tijd dat hij als kapitein voor de Britse marine voer.

Tegen de tijd dat ze weer bij haar patiënt terug was, had haar vader zich al verkleed en was hij weer naar buiten gegaan, maar niet voordat hij haar op het hart had gedrukt dat ze zijn jachtgeweer binnen handbereik moest houden.

Ze sloeg het berenvel terug en onderzocht de drenkeling voorzichtig. Door het lange verblijf in het koude water was zijn gezicht nog witter dan net en zijn blauwe aders waren daardoor duidelijk zichtbaar. Zijn doorweekte kleren plakten als bloedzuigers aan zijn lichaam.

Ze haastte zich naar het voeteneind van het bed en maakte de veters van zijn schoenen los. Zijn schoenen waren vervaardigd van mooi zwart geitenleer en vertoonden geen enkele slijtage. Zijn sokken waren van zijde. Toen ze zijn armen uit de mouwen van zijn jas probeerde te krijgen, zag ze dat zijn jas van de beste kwaliteit wol was gemaakt, evenals het bijpassende vest en zijn broek. De horlogeketting die met drie strengen aan zijn vest was bevestigd, leek van goud te zijn. Ook de knoopjes van zijn overhemd en zijn manchetknopen leken van goud.

‘Hij is vast een heer van stand,’ fluisterde ze, terwijl ze alle spullen op de ladekast legde. Daar lagen ze veilig.

Ze liep terug naar het bed en maakte een paar knoopjes van zijn overhemd los, dat bij de boord plooiën had en van prachtig borduursel was voorzien.

De adem van de man streek langs haar arm.

Ze staakte haar handelingen en keek naar zijn gezicht, met de gladde hoekige lijnen en de hoge jukbeenderen, die hem een aristocratisch uiterlijk gaven. Boven de rand van zijn hemd zag ze een stevig gespierde borst. De man was lang niet zo breedgebouwd als haar vader, maar wel goed gevormd en hij had een bronzen huid.

Even voelde ze de neiging om bij hem weg te lopen en de zorg voor hem verder aan haar vader over te laten. Het zou beslist schandelijk zijn als zij, een jonge onschuldige vrouw, hem verder zou ontkleden.

Hij kromp ineen en kreunde zacht. De lijnen in zijn gezicht werden scherper. Het was duidelijk dat hij veel pijn leed.

‘Isabelle Thornton,’ berispte ze zichzelf, ‘dit is niet het moment voor trots.’ Niet wanneer het leven van de man van haar snelheid en verzorging afhing.

Ze knoopte zijn overhemd verder los en trok hem uit. Op zijn armen zag ze nog diverse brandwonden. Om zijn borst zat een geoliede leren buidel gewikkeld. Voorzichtig verwijderde ze de buidel. Hopelijk zaten er identiteitspapieren in, zodat ze zouden weten wie hij was, mocht hij het onverhoopt zelf niet meer kunnen vertellen. Toen ze zijn broek uittrok en zijn lange, stevige benen zag, weigerde ze naar zijn onderkleding te kijken.

De vlammen sloegen haar uit. In de vijf jaar dat haar vader en zij nu op deze afgelegen plek bij de vuurtoren woonden, had ze zelden de kans gehad om met mannen om te gaan, met uitzondering dan van de vissers uit de dorpjes op Thunder Bay Island, dat ten zuiden lag.

‘En dat vind ik helemaal prima,’ fluisterde ze tegen zichzelf, terwijl ze de pot vlierbessenzalf pakte. ‘Ik wil helemaal geen man ontmoeten.’

Tenminste, dat was wat ze zichzelf in het afgelopen jaar steeds had voorgehouden wanneer ze het vreemde verlangen naar de liefde van een man had ervaren. Als negentienjarige was ze weliswaar op de leeftijd om af en toe aan een huwelijk te denken, maar voor haar zou het nooit meer worden dan dat – een gedachte.

Ze draaide de deksel van de pot en stak twee vingers in het dikke, vette mengsel, dat bestond uit geschaafde bessen en ongezouten reuzel.

Ze had zich berust in het feit dat geen enkele man haar wilde. Of tenminste, niet meer zodra hij ontdekte dat ze geen toekomst had. En zij was tevreden met het idee de rest van haar leven bij haar vader te blijven. Nou ja, het merendeel van de tijd was ze daar tevreden mee.

Dat deze man op hun strand was beland en nu hier half ontkleed in bed lag, betekende nog niet dat zij hier blozend moest staan stuntelen.

‘Het is maar een patiënt.’ Ze haalde diep adem en smeerde moedig de zalf op een gezwollen rode plek onder zijn knie. ‘Een gewonde man, een mens in nood.’ Zij was de dokter. Dat was alles. En dokters moesten hun patiënten aanraken.

Op het laken verscheen een dieprode vlek, ter hoogte van zijn ene dij. Ze vernauwde haar blik en boog zich dicht naar de plek toe. De vlek leek groter te worden.

Zonder nog maar één gedachte aan fatsoen te wijden draaide ze de man op zijn zij, schoof de ene pijp van zijn linnen onderbroek omhoog en hapte toen naar adem.

In zijn dijbeen zat een kogel.

